

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

פניני הלכה

ההנהגה הראויה בחודש אלול

כתב מהרי"ץ ב'עץ חיים' (ח"ג עמי לב) וז"ל:
יחוד המשכיל וילפת הנלבב החרד בלבו אל דבר הי ואל
עצמו ואל בשרו ואל בניו, בהתקרב יום הדין לפקוד עונו
עליו, והי למשפט ישב ומלאכי מעלה אלו מיימינים ואל
משמאילים, וצריך זכות רב לפטרו. ולכן צריך לתת אל לבו
זה, קודם ראש השנה שלושים יום, וזמן קהילה לכל הוא
לבוא אל המלך להתחנן לו. כי המה ימי רצון כאשר חכמינו
הגידו **בפרקי דרי אליעזר**, שבראש חודש אלול אמר הקב"ה
למשה עלה אלי ההרה, שנתרצה הקב"ה בו למחול עונם של
ישראל ממעשה העגל, וצוה למשה רבינו ע"ה לעלות ההרה
לתת לו לוחות שניות והעבירו שופר במחנה. משה עלה להר
והתפלל לפני הי יתברך בהר ארבעים יום וארבעים לילה,
והם הימים שמראש חודש אלול עד יום הכיפורים, ע"כ.

ובתנא דבי אליהו אמרו שישראל היו נוהגין כל אותן הימים
צום ותענית, ויום אחרון שבכולם גזרו תענית ולנו בתענית,
ולפיכך נקבע אותו היום לכפרה עד סוף כל הדורות.
ויהי מאז הפקיד אתו החודש הזה ראש לימי רחמים ורצון,
למאן דגני בבית אפל והלך כל ימי השנה חשכים, ושם אל
הי בכל לב ובכל נפש. ממכון שבתו השגיח הוא יתברך, יהי
אלהיו עמו, ויעל בתשובתו הרמתה עד הי אלהיו ויסגור הי
בעדו.

ומי האיש אשר לא יעלה מורא על ראשו, כי יבוא להיות
נשפט באש לפני שופט כל הארץ על כל מעשיו. הלוא
ישבור רוחו ולבו לשוב אל הי בטרם ימים פונים לתקן את
אשר עוותו ומצא כדי גאולתו. כי בשונו קודם ראש השנה,
צדיק הראשון בריבו.

וע"כ **ראוי ונכון מנהג הקדושים לומר סליחות מראש חודש
אלול**. ואע"פ שיש מקומות שנהגו לקום מחמשה עשר
באלול, ואחרים נהגו לקום בעשרת ימי תשובה. **המנהג הנכון
הוא מראש חודש אלול**. וכן כתב רבינו הא"י גאון
בתשובותיו, כמו שהביא משמו מהרי"א בספר מנורת המאור.
ודורשי רשומות אמרו, 'אני לדודי ודודי לי', ראשי תיבות
אלול, וע"ד ישונו אלי ואשובה אליכם'. וס"ת ד' יודי"ן נגד
ארבעים יום. וכן יארי"ה שאג מי לא יראי, ר"ת אלול,
ראש השנה, יום הכיפורים, הושענא רבה.

ואלו השלושים יום ניתנו דמיון הבעל חוב שנותנים לו הב"ד
זמן שלושים יום למצוא כדי גאולתו ולהפטר מנשיו.

המשך בעמוד הבא

**בנים אתם לה"א, לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למות:
כי עם קדוש אתה לה"א ובך בחר הי להיות לו לעם סגלה מכל
העמים אשר על פני האדמה:** (דברים יד. א-ב).

כתב מהרי"א דוד הלוי זצוק"ל בספרו 'פרדס רימונים', וז"ל: **בנים אתם
להי אלדיכם, ומלאכי השרת נקראים בנים**, שנאמר 'יהי היום בני
האלדים להתיצב על הי'. **וישראל הם חביבין מהן**, דכתיב 'בני בכורי
ישראל'. **וישראל נקראו עבדים**, דכתיב 'כי עבדי הם'. **ומלאכי השרת
נקראו עבדים**, דכתיב 'הן בעבדיו לא יאמין'. **וישראל הן חביבין מהן**,
דכתיב 'כי לי בני ישראל עבדים'. **ולפיכך נקראו בנים לשון חבה
ונקראו עבדים לפי שהי עושה להם רצונו** (מדרש).

וכתב ראב"ע וז"ל: טעם בנים. אחר שתדעו שאתם בנים לשם והוא
אוהב אתכם יותר מהאב לבן, אל תתגודדו על כל מה שיעשה, כי כל
אשר יעשה, לטוב הוא. ואם לא תבינוהו **כאשר לא יבינו הבנים
הקטנים מעשה אביהם רק יסמכו עליו**, כן תעשו גם אתם. כי עם
קדוש אתה ואינך כשאר כל הגוים, על כן לא תעשה כמעשיהם. וטעם
הסמך פרשת לא תאכל כל תועבה **כי אתה עם קדוש בלב ובפה ותהי
מובדלים מן העמים וכל רואיכם יכירו אתכם** כי לא תקרחו על מת
ולא תאכלו כל חי ואם אתה עם קדוש אין ראוי שתאכל טמא ותטמא
הנפש.

למדנו מהחכמים הראשונים שיש לאדם לידע להעריך את עצמו שהוא
בן של מלך ואינו דומה לשאר יושבי תבל. וממילא אפילו אם יבוזהו
ויצחקו עליו, נותן לו הדבר כח ועצמה לא ליפול ולא ולהתייאש.
וזו היא עצה גם בחינוך הבנים, לעלות ולהפריח את רוחם לעבודתו
יתברך. וזה יהיה אם יאמרו וישננו לילד, אתה בן של מלך מלכי
המלכים! וזאת לומר תמיד ולא להמתין שחיי הניסיון כבר בפתחו,
והחכם עיניו בראשו.

ויפרטו שיחתם עמו, שכן של מלך אינו דומה לשאר העם, ניכר הוא
בשינוי מלבושו והופעתו, במעשיו ובהליכותיו, והוא מתפאר בצביונו.
ואפילו אם מלעיגים עליו, הוא אינו עושה דין בעצמו, אלא אביו
המלך מתקנא לפוגעים בו ודורש עלבנו.

וידוע סיפורים רבים על אבותינו בתימן, שציערום הגוים שם, ולא היו
משיבים כלום כנגדם, אלא מוסרים דינם לאביהם שבשמים, והוא היה
נפרע מהם אם במוקדם ואם במאוחר. ולכן כדאי מאוד לספר את אשר
עברו אבותינו, ומעשה אבות סימן לבנים, ובפרט שדרך האדם להקות
את מעשי אבותיו.

וזה יהיה לעזר גדול לילדיו, בדור זה הקשה, שהזרם חזק כנגד התורה
ויראי הי, באיצטלא חרדית ב"מ. והי יעורנו על דבר כבוד שמו.

לזש"ק

שלום בן יעקב

ומירב טליה בת מנשה

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי

נשמת. לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

מרבני הקהילה

הרה"ג משה רעאבי שליט"א

רב ק"ק יפעולת צדיק יע"א

למעך רימון בשבת ואח"כ לנקוב ולשתות ע"י קש

נשאלתי (תמוז היתשע"ה בישיב"ו) במי שמגלגל וממעך רימון בידו כשהוא

שלם עד שהגררים שבתוכו נמעכים אלו באלו ונסחטים, ולאחר מכן נוקב את הפרי ותוחב בו קנה חלול דק ("קשי") וכדומה ושותה דרכו את המיץ הנסחט שבתוכו, אם מותר לעשות כן בשבת או לאו:

ההשבת בס"ד דאסור לעשות כן, ודומה לזה קימ"ל להחמיר לכתחילה שלא לרסק שלג וברד לדעת הרבה פוסקים הוא משום גזירה אטו סחיטת פירות ואם כן כל שכן דיש לאסור סחיטת פירות עצמם ככהאיי גוונא אף שאינו נראה לעין. וכל שכן שאסור לסחוט בידיים פרי כשהוא בתוך משקה אנעי"פ שהמיץ שזב ממנו מתערב במשקה ואינו נראה לעין כלל, וכדמוכח נמי בש"ע סימן ש"כ ס"ב, ובמג"א שם סק"ה בשם הבי"ח, ולקמן (בחיבורו של המחבר) בסעיפים 17, 20. וגדולה מזו יש אוסרים למצוץ בפה מפרי וכמובא בב"י וברמ"א סימן ש"כ ס"א, וגם להמתירים שם אינו אלא מפני שהוא דרך אכילה, אבל בנדון דידן פשיטא דאסור לכולי עלמא. וכעין זה קימא לן בביצה י"ב ע"א ובש"ע סימן ש"ט ס"ו דאסור למלול שלים בכפות ידיו, ואף שעדיין הגררים המתפרקים נשארים בתוך השבלים, וכמ"ש רבינו חננאל בשבת ע"ג ע"ב שזהו ההבדל בין מלאכת דש למלאכת בורר:

וחכם אחד טען לי בסחיטה כזו אינו דרך סחיטה הרגיל והוי שינוי באיסור דרבנן דהיינו סחיטת תותים שאיסורי מדרבנן ושרי, ודומיא דמולל שבלים בראשי אצבעותיו דהוי שינוי ושרי לדעת הרמב"ם ומרן שם עכ"ד. ולענ"ד דמלילה בראשי אצבעותיו במקום בכפות ידיו הוא שינוי גמור ולכן התיירו, וגם בזה יש אוסרים שם, אבל נדון דידן אינו שינוי כולי האי. ותא חזי שיש שדרכם לעשות כן גם בחול וכמו ששמעתי. **עוד** טען להוכיח להיתר מ"ש המשנ"ב בסימן ש"ט ס"ק כ"ב וז"ל, לרדך תפוח קשה [וכדומה] אפשר דמותר אפילו בלי שינוי (פמ"ג [באשל אות ח']) עכ"ל המשנ"ב. וכן הוא בכף החיים שם ס"ק נ"ח. ולענ"ד לא ידמי כי אוכלא לְדָנָא, דריכוד אינו סחיטה (ע"ש בפמ"ג דימורו למולל קטניות לרככם), דבריכוד אין מיץ קָעֵין ואם יש הוא מועט מאוד ובלוע בבשר הפרי ובטל במיעוטו, גם הריכוד הוא לצורך הפרי כדי לאוכלו רך ולא קשה, ואם כן לזי יהא מעט מיץ שנסחט עי"י, הרי הוא כמשקה הבא לאוכל דמי ושרי ככהאיי גוונא אף בסוחט להדיא. משא"כ נדון דידן שהרימון כולו גררים המלאים משקה והמשקה הנסחט בתוכו הוא רב, ועומד בפני עצמו ואינו נבלע בפרי וממעכו כדי לשתות ממנו, דלכן לא שייך לדנו כסוחט משקה לתוך אוכל וכמו שיובן ממה שכתבנו לעיל (כ"ג) בסעיף 8 ע"ש ופשוט:

אמנם אם מיעכו את הרימון מערב שבת, נראה דמותר לנקבו בשבת ולהוציא מתוכו המיץ לשתות. ואע"ג שלדעת הרמב"ם ודעימיה החולב וכן החובל ומוציא דם חייב משום מפרק תולדה דדש, דעור הבשר כקליפת הפרי, ואם כן הכי נמי לנקבו להוציא המיץ מקליפתו. שאני הכא דמיץ זה נסחט כבר ונעקר ממקומו, ובכיוצא בזה גם החובל שרי כדאמרין בכתובות ה' ע"ב דמותר לבעול בתולה בשבת ואין בו משום חובל. ופירשו הטעם משום דדם הבתולים מפקד פקיד. וכן פסקו הפוסקים.

והוא הדין דמותר לעשות בשבת נקב באגוז קוקוס ולשתות דרכו המשקה שבתוכו, וכל שכן הוא, דשם מתולדתו המשקה כנוס בתוכו ואינו דרך מלאכה אלא דרך אכילה, וכמו שמותר לפצח שקדים ואגוזים והדומה להם מטעם זה כמו שנתבאר לעיל (כ"ג) בפרק 16 מסעיף 15 ואילך:

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

ומי זה האיש המרגיש אשר לא ירגז ויאחזנו פלצות, שאם לפני מלך בשר ודם יביאו את דינו, הלא יחרד חרדה גדולה וישית עצות בנפשו ובכל לבו, איך ובמה יוכל להפטור לצאת חפשי בדינו. ק"ו בן בנו של ק"ו, מה יש לו לעשות כשיביאורו למשפט לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא השופט כל הארץ, כי בא יום פקודתו ודינו מגופו ומבניו וממונו. שהוא יודע תעלומות ואין צריך לפניו לא עדים ולא ראיה שהכל גלוי לפניו וביד כל אדם יחתום. שראוי לחרד חרדה גדולה ויראה, ורעד יבוא בו, לומר, מה אעשה כי יקום אל וכי יפקוד מה אשיבנו?! ובכן בעיניו יראה ולבבו יבין ושב ורפא לו.

והראשונים ז"ל אמרו, שמראש חודש אלול עד יום הכיפורים ארבעים יום, לפי שחולי הנפש דומה ליצירת הולד שנשלם בארבעים יום, כך יצירת הנפש, כי בעל התשובה כקטן שנולד דמי. ועיין ג"כ בספר בית מועד דף ט"ו ע"ב נתן טעמים הרבה. וגם אמרו שהוא כדמיון מ"ש רז"ל, המודה בקנס פטור מן התשלומין לכולי עלמא כיון שהודה קודם שבאו עדים.

ונהגו לקום באשמורת האחרונה מהלילה לפי שהיא עת רצון, שהקב"ה שט באותה שעה בשמונה עשר אלף עולמות, כדאיתא בהגמ"י ומ"א. ואותה שעה הקב"ה משתעשע עם הצדיקים בגן עדן, כמו שכתוב בזוהר פרשת ויקרא ופרשת בשלח ע"ש.

ובכן קורא נעים, **הי עמד גבור החיל חזק ויאמץ לבך בחודש הזה ראש חודשים לתקנת השבים**, כי המה לעינים לכל השנה, ליהודים היתה אורה. וגם המה מסוגלים להתקבל תפילתינו בכל השנה לעתות בצרה. וכענין מה שאומרים קביל צלותין ובעותין בעידן עקתינ. **על כן החלש יאמר גבור אני ולאחיו יאמר חזק לשוב אל ה' לשחר פני אל לראש אשמורת**, ה' עליהם יחיו להתהלך לפני ה' בארצות החיים.

והחיוב בכל זה, **מוטל יותר חיובו על התלמידי חכמים להיות ראשונים לבוא לבית הכנסת בהשכמה כדי שמהם יראו עמי הארץ וילמדו מוסר בקי"ו.**

וצריך לאומרם בתחינה וקול בכי וזה יתקיים כאשר ישית אל לבו מה שאומר ומוציא בפיו שנמצא פיו ולבו שוים פה מתחנן ולב מבין. ולכן הצענו כל פירושי התיבות והענינים שבסליחות, כדי שיכון אל לבו בידועו הבנת כל תיבה ותיבה, ואל יהיו כצפרים עפות המצפצפות באין מבין. ומצורף לזה שנפל בתחנוני הסליחות שגיאיות ושיבושים בספרים מפני סיבת ההעתק, וכל דרך איש בספרו ישר בעיניו. אשר על כן **נפל החיוב על כל איש ישראל להבין ולהשכיל ולסדר דברי תחנוניו על ישר דברי אמת מבלי שום שגיאה וטעות**. כי בהשתנות נוסח הדבר או הנקודה הראויה, יהפוך אל עצמו בלהות, והוא יהיה בעוכריו ותחת ירגז ח"ו. עכ"ל מהרי"ץ צוק"ל.

אחרי חיה!
שני פסוקים המזכרים בפרשה
הותרים זה את זה
ובמרא מובא ישובם
בין הפותרים נכונה וזגל פרי

פתרונות לפרשת 'ואתחנן'
אחודה חידה! ח"ת של 'האף והחמה'
וכן של 'אחרה אף' היא עקומה בספרי תימן.
הזוכה: רפאל סול"מ.
מי בתמונה? הרב סעדיא (נהאר"י) נהורא לוי.
זוכה השבוע: אלקנה חצרוני.

יעורר מפי עליון בכל הברכות האמורות בתורה בגביאים ובכתובים אנשי החיל והעשייה

חיה טל שיאחי, יצחק זקן, איתמר דחבש הי"ץ

על עזרתם הרבה בזכנת חז"ת והגנים לשעת הלימודים החדשה, יהא רעוא שלא תמוש התורה מורעם לעלם ולעלמי עלמאי

מחידושי רבותינו

עשר תעשר (דברים יא. ו).

בכפל כמחז"ל אם תעשר פ"א תזכה לעשר פעם אחרת, וז"א תעשר לעתיד כמשז"ל שכר מצוה מצוה, היוצא השדה רמו לעשו הנקרא איש שדה שלא תירא ממנו כיון שאתה מעשר ואין האומות יכולין לחמוס ממונך כי תגין עליך שדה תפוחים שהיא העשירית סוד המעשר, עשר תעשר סופי תיבות גימטריא תי את כל תבואת זרעך סופי תיבות תכל"ית, שהתכלת שהיא השכינה תכלה לתי גונדא שחימי מעליך:

למען תלמד ליראה את ה"א כל הימים (דברים יד. כג).

מכאן שצריך לקנות מדות הטובות בכל ימי ממה דקאמר כל הימים, וארז"ל אל תאמן בעצמך וכו' וראשי תיבות תלכ"יה פ"י תלך בדרכי הי"ת כל הימים.

לזשיק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

למען תלמד ליראה את ה"א כל הימים, וסמיך וכי ירבה ממך הדרך. שלא תאמר היאך יכול אני ללמוד תורה ויראת הי"ת ונתרבה עלי הדרך רמו לגלות ולא יכולתי לסבול דוחק ועבודת הי"ת כי רבו דרכיה ואיני יכול לילך בה מחמת הגלות. ולא עוד אלא הסתרת פנים שהיא יותר מכל הקללות, וזהו כי ירחק ממך המקום, אין מקום אלא שמו ית', כד"א מרחוק הי' נראה לי. אל תבעט ביסורין, כי רחמנא לבא בעי והוא יודע חרטתך וטוב כוונתך, וע"ז תזכה וז"א לשום שמו שם כי יברכך הי"א שע"י הצער תזכה לברכה ורה"י בתורה, וכן תמצא לשום שמו שם כי ראשי תיבות גימטריא לכת"י, כי ע"י שאתה מקיים האפשר לך ומצטער ומתחרט בכל לבך על שאינך יכול לקיים ולעשות כראוי, ע"ז תזכה לכל האמור לכתר שם טוב.

(יחכמת שלמה למהר"ש טיב זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

לאיזה רופא ללכת?

השמועות על דרכי הטיפול של הרב יחיא אלשיך אשר היה מכין סמי מרפא טבעיים אשר שאב ולמד עוד בהיותו בתימן, מכתבי ידות עתיקים, (ומזקנים יהודים ולהבדיל גוים, שנתקל בהם בעת אשר שוטט בשדות, למצוא עשבי מרפא), עשו להם כנפים ואנשים מכל רחבי הארץ, היו נוהרים אל בית רבינו, אשר בנוסף לסמי המרפא שהיו מקבלים ממנו, היה מעניק להם את ברכתו החמות, ומחזקם בבטחון בהשי"ת.

תלמידים אשר למדו בישיבת "פורת יוסף", מספרים כי הג"ר יהודה צדקה זצוק"ל, היה אומר להם בפסקנות. "אין צורך לדרוש ברופאים, בעינינו אלו יש לפנות, אך ורק אל רבי יחיא אלשיך. יש לו סיענתא דשמיא עצומה בזה, והוא מצליח לפעול ישועות, וליתן מזור ומרפא לחולים רבים. על כן כל אשר יצא מפיו תעשר".

אך בכדי שנראה את הדברים במבט נכון ואמיתי וממנו ניקח אבן פינה, ונפתח לנו צוהר, נספר את אשר אירע.

היה זה בעת שרבי יחיא אלשיך ישב בחדרו, בצוותא עם תלמיד חכם גדול ממקורביו ומשארי בשרו. נכנס יהודי, וביקש תרופה למחלה מסויימת. רבינו נתן לו מה שנתן, ודיבר עמו כמה מילים, והלה יצא את הבית. מיד לאחר יציאתו את החדר, שאל התלמיד חכם את רבינו, "תרופה זו שקיבל אותו יהודי, האם אכן היא מועילה?"

נענה רבינו ואמר, "אנחנו נתפלל עליו, והוא יעשה מה שהוא רוצה".

המושכל הראשון, ההרגשה הפשוטה והטבעית היתה, שהכל תלוי בבורא עולם, בתפילה אליו. מלבד זאת, אין שום ערך לתרופות.

אחר הרהור קל הוסיף רבינו לומר. "תראה, אני אגיד לך, היו מקרים שהרופאים התיאשו, ובעז"ה עזרנו להם על ידי זה. הנה פלוני היה לו כך וכך, ולפלוני כ"כ, וגם פלוני היה וכו', ובי"ה זה הצליח".

ככלות הכל, התפילה שנסמכה בין סמי המרפא שלו, היא זו שסייעה בידו.

ואכן, ידועים דברי כ"ק האדמו"ר מתולדות אהרן זצוק"ל, שאמר על רבי יחיא אלשיך.

"תשעים אחוזים, מהצלחה של הרב אלשיך בריפוי חולים, הם ע"י התפילות שלו. רק בעשרה האחוזים הנותרים מסייעים התרופות".

(מעשרים של צדיקים עמי נז)

מהליכות אבותינו

לשון לימודים

יהי אלדיים נְתַן לי לְשׁוֹן לְמוֹדִים לְדַעַת לְעוֹת אֶת יַעֲרָ דָבָר יַעֲרָ בְבִקְרָא בְבִקְרָא יַעֲרָ לִי אֶזְרָא לְשִׁמְעַ כְּלִמּוֹדִים (ישעיה ג. ד). וביארו המפרשים: ישעיה הנביא אומר לישראל שחננו הי' בלשון לימודים בכדי שיכנסו דבריו באזנם ויחזרו בהם. כי כשהלשון מדברת בחכמה נמשך השומע לשמוע.

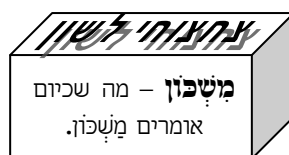
וגם אבותינו הקדושים נהגו לטבל שיחתם בפסוקים או בלשונות חז"ל ולשונם היתה לשון לימודים, ואפילו הקפידו לברר על כל דבר ודבר, למה נאמר כך ולא כך בדקדוק רב.

ודוגמא לזו: שמענו שאחד הזקנים נתן טעם למה שמובא רבות בחז"ל, הלשונות 'אע"פ' וכן 'אע"ג', מה ההבדל בין אע"פ לאע"ג?

והסביר: לשון אע"פ אינה קושיא אך לשון אע"ג זוהי קושיא. ומהיכן יודעים זאת? היות שהאף נמצא מעל הפה, אך לא יתכן שהאף נמצא על הגב.

ואפילו כאשר היו צריכים לשוח וכל כיצא בזה, הקפידו לדבר בלשון חכמה.

וכמו ששמעתי מפי הרב חננאל שרארה הי"ו, על אחד הזקנים שהיה חזן, וכאשר היה הקורא מסיים קריאתו היה מברכו. בנו שם לב שיש אנשים שאביו מברכם 'חזק וברוך', ויש אנשים שמברכם 'ישר כחי', ויש אנשים שמברכם 'שפתיים ישקי'. שאל הבן את אביו לפשר השינוי. השיבו אביו: כאשר הקורא עולה לקרוא ואינו צריך את עזרתי כלל שאסמן לו על הטעמים וכו', אני מברכו 'חזק וברוך'. אך כאשר אני רואה שהוא צריך שאסמן לו באצבע ואכן הוא קורא טוב כאשר אני מסמן לו, אני מברכו 'שפתיים ישקי', כי הוא נושק לי קורא כפי שהראתינו. אך כאשר הקורא טונה גם כאשר אני מסמן לו באצבע, אני מברכו 'ישר כחי', לומר ייתר רח ושעיררח"י

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהדי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יפה בת יחיא נהדי ע"ה, תנצב"ה

לרפואת

אבנר בן יפת בתוך שכחע"י

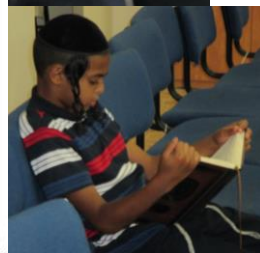

תפארת בנים

נהנים ומתרעננים בסוף שנה בגני ילדים ובכיתות

קריאת שמע
כהלכתה:
ביד שמאל
אוחז הוא את
הציצית ואת
יד ימינו
מניחה כפי
דקדוק
ההלכה
ילד מהגנים

ברכה ממריה שמיא שלוחה למשפחת ינאי
הייזו לרגל הכנס בנם יצחק שמעון נ"י
ברביתו של אברהם אבינו יהי' שגדל לתורה
למעוות לחופה ולמעשים טובים, אמן.

חכמי תימן

הרב חיים ב"ר שלמה עראקי

נולד בירושלים בשנת תרמ"ז. למד לפני הראב"ד הרב יחיא צארום ובישיבת אהל מועד ודורש ציון. תלמיד חכם שנון ודרשן מעולה. עסקן ציבורי רב פעלים. חבר בית הדיון של הקהילה. ראש ישיבת חיי שלום בשכונת נחלת צבי. שרייב לרבים, ונתמנה לראש השוחטים בבית המטבחים העירוני. העמיד תלמידים הרבה.

בשנת תרע"ד היה מהעומדים על משמר האמונה, והמשיבים לפנית רבינו יחיא יצחק הלוי בנושא זה. ממייסדי שכונת נחלת אחים, בה הקים בנין גדול, "מקור חיים" שמו, ששימש בית עולים ובית הכנסת אורחים, בית תלמוד תורה, בית כנסת ובית מדרש. על שמו נקראות מעלות הרב חיים ב"ר שלמה עראקי.

נפטר בירושלים בט"ו
אדר תשלי"ט

התודה...

לתלמידים הנעימים שמשום עינא
בישא השארנום
בעילום שמם
על עזרתם, סירחתם ועמלם הרב
בהקצת התנית לשעת הלימודים
החדשה. יהא רעוא שתפעפע אש
התורה בלבם, אש להבה בלבם
לעולם תוקד, אכ"ר.

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עלינו
להרה"ג **משה רצאגי** שליט"א
ולכל עמלי מערכת העלון.
יהי' שיויז לעזורא מעליא וגריאנת
אינתנה לאורך ימים ושנים לראות
גנים וגני גנים הולכים בדרכי ישרים
תלמידי חכמים צעועים ויראנם

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com